

ПРОТОКОЛ

№ 25

гр. Бургас, 26.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина. Т. Канакиева

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Даниел Н. Марков

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Г. Хр. Х.

Сложи за разглеждане докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20242000600016 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Апелативна прокуратура – Бургас се представлява от **прокурор Х.**

Жалбоподателят подсъдим **А. Б. Д. В.,** се явява лично, и с упълномощения си защитник **адв. Г. К. от АК - Бургас.**

Гражданският ищец и частен обвинител А. Н. С., се явява лично и с упълномощения си повереник **адв. Б. П. от АК – Бургас.**

По хода на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото, няма законови пречки за това.

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

ГРАЖДАНСКИЯТ ИЩЕЦ И ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ С.: Да се даде ход на делото.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ПОДСЪДИМ Д.: Да се гледа делото.

Съдът след като изслуша становищата на страните и като намери, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

Страните поотделно заявиха, че няма да правят отводи на състава на съда, прокурора и секретаря.

Съдът ДОКЛАДВА постъпила по делото молба вх. № 1920/22.02.2024 г. от повереника на частния обвинител и граждански ищци - адв. Б. П. и от защитника на подсъдимия А. Д. – адв. Г. К., с която молят за одобряване на съдебна спогодба по чл. 234 от ГПК, вр. чл. 88, ал.1 от НПК, постигната между гражданския ищец А. С. и подсъдимия А. Д., последният посочен като граждански ответник. Към молбата е представена втора молба, изходяща от гражданския ищец А. С. и подсъдимия А. Д. за одобряване на съдебна спогодба по смисъла на чл. 234 от ГПК, с отразяване в същата на постигнатото между двамата споразумение относно заплащане на парична сума от 147 900 лева, предмет на предявения и приет за съвместно разглеждане по делото граждански иск, както и разноски в размер на 2 000 лева.

ПРОКУРОРЪТ: Запознат съм с молбата. Уважаеми апелативни съдии, предлагам депозираната молба от защитника на подсъдимия и на повереника на гражданския ищец, да не бъде приемана за съвместно разглеждана в днешния процес, както и да не бъде одобрявана спогодбата между гражданския ищец и подсъдимия, поради следните основания, които ще изтъкна.

По делото е налице, съответно с присъдата е признато, че на пострадалия са причинени имуществени вреди, поради което с присъдата тези деликтни вреди е постановено да бъдат възстановени на пострадалия. Депозираното споразумение между страните, запознавайки се по същество с него, касае едно бъдещо евентуално уреждане на взаимоотношенията между подсъдим, т.е. граждански ответник и граждански ищец, което няма отношение към присъждането с присъдата на причинените вреди. Това споразумение с нищо не допринася за изясняване на обективната истина относно наказателната част на процеса, т.е. към настоящия момент ние нямаме възстановяване, имаме изразено едно желание за възстановяване. Ако обърнете внимание, молбата е от 22.02.2024 г., т.е. посоченият в първа точка

тридневен срок изтича днес, т.е. и към настоящия момент той е още в срок на това споразумение.

На следващо място, се задължава ответникът да възстанови, точно да предаде сумата от 50 000 лв. и следващи такива до края на месец април, а същевременно в следващия пункт на споразумението гражданският ищец се отказва от претенциите си и депозира молби за прекратяване на ЧНД и до Държавен съдебен изпълнител, до 10.04.2024 г., т.е. преди изтичане срока на падежа.

И на следващо място, гражданският ответник си запазва правата при неизпълнение на задължението, т.е той си запазва правата в гражданските правоотношения, конкретно по изпълнителното дело, както и в наказателната част. Т.е. и към настоящия момент това споразумение също не допринася за наказателния процес и относно факта дали е налице възстановяване или не на причинените материални вреди. Считам, че това споразумение, зачитайки всички пунктове по него, относно задълженията на страните и изпълнението на задължението, е налице вътрешно противоречие, както и сроковете в него, бих казал, противоречи и на закона.

Поради изложените обстоятелства считам, че не следва да се одобрява така представеното на съда споразумение между страните, тъй като към настоящия момент то доказва единствено изявено желание от страна на ищеца да изпълни присъденото обезщетение и желание от страна на ищеца да получи това обезщетение.

АДВ. П.: Поддържам депозиранията молба, с която моля да впишете в протокола постигнатата извънсъдебна спогодба, да стане съдебна спогодба между страните в гражданската част, тъй като становището на прокурора е абсолютно незаконосъобразно. Гражданският иск е приет от първоинстанционния съд и той следва своето развитие в съответните съдебни инстанции. Съгласно разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от НПК, това става по правилата на ГПК. Ние сме посочили текста – чл. 234 от ГПК, който не подлежи на коментар. Такава е волята на страните по делото в гражданската част и ако прокурорът си беше прочел този текст, щяхме да си спестим да слушаме незаконосъобразните му тълкувания на закона. Така че в гражданската част моля да впишете съдържанието на спогодбата, след което да прекратите делото в тази му част, такава е волята на страните по делото и да се продължи в наказателната част. Не говорим за приемане за съвместно разглеждане, тъй като тази преценка е направил първоинстанционният съд и горните инстанции трябва да се съобразяват с това фактическо и правно положение.

ГРАЖДАНСКИЯТ ИЩЕЦ И ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ А. С.:
Придържам се към становището на повереника ми. Лично съм подписал

молба, с която искаме одобряване на съдебна спогодба и съм съгласен с изложените в нея уговорки. Получил съм вече от подсъдимия първата сума от 50 000 лева по гражданския иск.

АДВ. К.: Аз също поддържам така представената пред Вас молба – спогодба, като считам, че са налице основанията, които сме посочили в нея за нейното одобряване. По отношение на тази част от този процес по гражданската част, същата се развива по правилата на ГПК и в синхрон с волята на двете страни сме я представили пред Вас, като също се присъединявам към изложеното от повереника на гражданския ищец, за вписване на спогодбата и прекратяване на производството в гражданската част.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ПОДСЪДИМ А. Д.: Поддържам становището на защитника ми. Нямам какво да добавя.

Съдът се оттегля на тайно съвещание в 10.15 часа, по направеното искане от страните.

Съдебното заседание продължава в 10.25 часа, в присъствието на явилите се страни по делото – подсъдимия Д., неговия защитник адв. К., гражданският ищец и частен обвинител А. С. и неговия повереник адв. П., и прокурор С.

Съдът, след като се запозна с депозираната по делото молба от подсъдимия А. Д. и конституирания като граждански ищец и частен обвинител А. С., в която се заявява, че между двамата е постигната спогодба по смисъла на чл. 234 от ГПК, вр. чл. 88, ал.1 от НПК относно дължимото обезщетение за имуществените вреди, настъпили в резултат на извършеното престъпно деяние, предмет на обвинението срещу подсъдимия Д., и разносните по процеса, съпроводена с искане за съдебното ѝ одобряване и прекратяване на производството в гражданската му част, намери следното:

Решаването на въпроса за гражданската отговорност на подсъдимия за причинената от него с престъплението вреда, е обвързано с постановяването на присъда, която дава надлежен отговор на въпросите за деянието, вредата, причинната връзка, вината и противоправността. Тези елементи от фактическия състав на деликта, са елементи и в четирите групи признаци на състава на престъплението - обективна страна, субективна страна, признаци относно обекта и признаци относно субекта, което е в основата на възможността за общо разглеждане на престъплението и деликта. Затова и предявяването и развитието на гражданската претенция в

наказателния процес се подчинява изцяло на принципите и разпоредбите на НПК. Вярно е, че разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от НПК допуска приложимост на правилата по ГПК, но само доколкото в НПК няма такива. Това очертава относителната самостоятелност на гражданския иск в наказателното производство, но не променя характера на съдебния процес относно вземането на пострадалия. Предявеният граждански иск в наказателния процес се разглежда по правилата на НПК, включително и по отношение на процесуалния ред и форма на акта, с които по него се произнася съдът. В този смисъл и встъпвайки в наказателния процес, за да отстоява своето искане за обезщетение на причинените с престъплението вреди, гражданският ищец трябва да съобразява цялата своя процесуална активност с разпоредбите на НПК / ТР № 1/4.02.2013 г. на ВКС по т.д. № 2/2012 г., ОСНК/. В цитираното Тълкувателно решение е отбелязано и че гражданският иск като институт на наказателнопроцесуалното право е "... инструмент за установяване на основанието и съдържанието на гражданската отговорност и за реализиране на претенцията за обезвреда в рамките на възникналото материално правоотношение между пострадалия от престъплението и дееца. Създаден е в изпълнение на задължението на държавата към гражданите да им осигури най-пряк път на защита при увредени имуществени и неимуществени интереси, които не са следствие от възникнали в гражданския оборот при сделки, неоснователно обогатяване и деликт облигационни отношения, а са причинени в резултат на извършено престъпно посегателство.“

Наред с горното следва да се обърне внимание на обстоятелството, че в Глава XXI - "Въззивно производство", липсва изрична разпоредба, уреждаща компетентността на съда при постигната спогодба между подсъдимия и гражданския ищец относно дължимото обезщетение за имуществените вреди, настъпили в резултат на извършеното престъпно деяние, и съдебните разноски. Според действащото законодателство въззивният съд има правомощието да отмени присъдата и да прекрати наказателното производство, в случаите по чл. 334, т. 4 НПК /хипотези на чл. 24, ал. 1, т. 2-8а и 10 и ал. 5/, каквато хипотеза се установява, че не е налице по делото, предвид че искането на страните е за одобряване на съдебна спогодба по правилата на чл. 234, ал.1 от ГПК. От друга страна, не е налице и основание за съда да се позове на чл. 88, ал. 1 от НПК, която норма ясно очертава приложимост на ГПК само в случай, че в НПК "няма съответни правила". Следва да се отбележи, че правомощията на въззивната инстанция при проверка на правилността на присъдата са изчерпателно посочени в НПК и не разкриват непълнота, предполагаща субсидиарното им запълване с норми от ГПК. Още по-малко е допустимо разширяване на правомощията на въззивната инстанция, чрез допълването им с правомощие на контролната инстанция в гражданския процес, които се изисква да бъдат упражнени при одобряване на съдебна спогодба съобразно чл. 249 от ГПК.

Не на последно място, е необходимо да се отбележи, че подсъдимият, срещу когото е предявен граждански иск и той е приет за

разглеждане, няма процесуално качество на граждански ответник. Това следва не само от законовия регламент на чл. 89 от НПК, но е несъмнено изведено и в правната ни доктрина. Гражданският ответник в наказателния процес носи гражданска отговорност за вредите от престъплението, предмет на обвинението, на собствено правно основание, извън (и солидарно с) отговорността на подсъдимия, при хипотезите чл. 47, ал. 2, чл. 48, чл. 49 и пр. от ЗЗД.

Извън горното, запознавайки се с представеното писмено споразумение между подсъдимия и гражданския ищец, съдът констатира, че съдържащите се в него уговорки между страните, са неясни по отношение на последиците при неизпълнение на задължението на подсъдимия за заплащане на обезщетението съобразно посочените срокове, в частност неясен е обемът права, които си запазва гражданският ищец при неизпълнение на договора. Отчитайки, че съдебната спогодба - смесен институт като фактически състав и правни последици, уредена от нормите на ЗЗД и ГПК /чл. 365, ал. 1 ЗЗД, чл. 234 ГПК/, има за цел да се внесе определеност и яснота в отношенията на спорещите, като се сложи край на правния спор, съдът намери, че представеното понастоящем споразумение не може да изпълни тази функция, и стои и в противоречие със закона.

На основание изложеното въззивният съд намира, че искането на страните за одобряване на съдебна спогодба следва да бъде оставено без уважение.

По гореизложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТКАЗВА одобряване на съдебна спогодба по чл. 234 от ГПК, вр. чл. 88, ал. 1 от НПК, депозирана пред съда чрез молба от гражданския ищец и частен обвинител А. Н. С. и неговия повереник адв. П., и подсъдимия А. Б. Д. и неговия защитник адв. К.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдът дава ход на съдебното следствие:

ПРОКУРОРЪТ: Няма да соча доказателства.

АДВ. П.: Също няма да сочим нови доказателства.

АДВ. К.: Представям на съда стандартен формуляр от „УниКредит Булбанк“ АД, във връзка с изложенията ни пред първата инстанция за кандидатстване за кредит и изложението, което ще направим понастоящем в пледоариите. Представяме формуляр, от който е видно, че на подсъдимия ще му бъде отпуснат кредит за заплащане на обезщетението, за

което е осъден с първоинстанционната присъда. Други доказателства няма да сочим и нямаме други доказателствени искани.

ПРОКУРОРЪТ: Да се приеме представеното писмено доказателство.

АДВ. П.: Да се приеме представеното писмено доказателство.

АДВ. К.: Нямам други искания по доказателствата.

Съдът по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА и ПРИЛАГА по делото представеното от защитника на подсъдимия писмено доказателство – Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредит, както и представеното писмено споразумение между гражданския ищец и подсъдимия относно заплащане на сумата по гражданския иск, чието съдено одобрение по чл. 234 от ГПК бе отказано.

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие.

ДАВА ДУМАТА за прения по същество.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, настоящото производство е инициирано чрез въззивна жалба от подсъдимия А. Д. срещу присъда № 62 на Бургаския окръжен съд, с която същият е признат за виновен за извършено престъпно деяние по смисъла на чл. 214, ал. 2, т. 2, вр. чл. 213а, ал. 3 и му е определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 години, при първоначален „строг“ режим, на основание чл. 65 от ЗИНЗС.

Във въззивната жалба се твърди, че при провеждане на съдебното следствие са нарушени процесуалните правила, а именно тези на чл. 277 от НПК, като не е дадена възможност на подсъдимия да даде обяснения в процеса, както и нарушение на чл. 287 от НПК, като не са предявени по делото веществените доказателства.

Считам, че посочените основания като нарушения, не са допуснати при провеждане на съдебното следствие от първоинстанционния съд, тъй като видно от протоколите на съдебното заседание процесът е протекъл и по-точно при условията на чл. 371, т. 2, т. е. обвиняемият признава всички факти и обстоятелства визирани в обвинителния акт, при

което не се изисква разпит на обвиняемия и другите участници в процеса, освен ако той не пожелае да даде обяснение, което видно пак от протоколите на съдебното заседание, при неговото участие със защитника си, няма такова искане. Поради което считам, че съдът не е нарушил установените в НПК правила, тъй като съобразно особените правилата на съкратеното производство, то няма това задължение конкретно в случаите на чл. 371, т. 2 от НПК, вр. чл. 372 от НПК.

На следващо място, също се твърди, че съдът неправилно е определил размера на наложеното наказание, като не е обсъдил множеството смекчаващи вината обстоятелства при определяне на наказанието и ако е бил проследил правилно същите, би стигнал до правния извод, че са налице основанията на чл. 55, т. 1 от НПК, както и че неправилно е определен първоначалният режим при изтърпяване на наказанието „строг“. Тук отново считам, че съдът освен че е събрал всички доказателства по установения от закона ред, то и по установените в НК правила е ценил същите тези доказателства след подробен анализ на същите.

Съдът е отдал внимание именно и на личността на подсъдимия, като е оценил всички позитивни за него доказателства и именно оценявайки тези доказателства, като е изброил всички, е стигнал, че са налице смекчаващи вината, но не толкова многобройни, при които да е приложима разпоредбата на чл. 55 от НК и именно поради това е наложил минималното наказание по предвидената правна норми, за която е признат, че е извършил престъпление.

Т.е. съдът правилно считам, че е оценил както тежестта на извършеното от подсъдимия престъпно деяние, интензитета на това престъпно деяние, демонстрираната упорита престъпна воля и пагубното отражение в съзнанието на пострадалия чрез тази престъпна воля и е стигнал до извода, че са тежки обществени последици. Същевременно това е оценил и всички позитивни характеристики и доказателства, събрани по делото за подсъдимия и именно поради това му е наложил наказание в минимален размер, но в никакъв случай не е счел, че са налице многобройни смекчаващи доказателства, поради което считам, че съдът именно въз основа предвидените норми на НПК, е събрал доказателства, оценил е същите по тяхната същина и съдържание, и правилно е определил размера на наложеното наказание, както считам, че и правилно и законосъобразно съобразно нормите на ЗИНЗС, е определил и режима първоначален за изтърпяване на наказанието, а именно „строг“.

АДВ. П.: Уважаеми апелативни съдии, аз подкрепям становището на прокурора относно възраженията за нарушения на процесуалните правила по чл. 277 от НПК и чл. 284 от НПК, по първото възражение по въззивната жалба. Производството е проведено по официалния ред на Глава 27. Признати са изцяло фактите по обвинението и е направено изявление от подсъдимия, че

не желае да се събират доказателства по тези факти и съгласно разпоредбата на чл. 373, ал. 2 от НПК, в тези производства не се извършва разпит на обвиняемия.

По отношение на второто оплакване във въззивната жалба, действително не са предявени веществените доказателства по делото, но ВКС има практика по този въпрос, мога да цитирам решение № 266/2019 г. по н.д. № 1119/2018 г. на Първо НО, в което е посочено, че нарушението по чл. 284 НПК не е самостоятелно основание за отмяна, още повече, че както посочих в началото, производството се развива по специалния реда на Глава 27 с признаване на всички факти и няма възражения.

В този смисъл считам, че не са налице процесуалните основания за отмяна на присъдата.

По отношение на фактическата обстановка не взимам отношение, тъй като считам, че доказателства по делото признати от подсъдимия, подкрепят обвинението изцяло. Съдът правилно е постановил определение, с което приема тези доказателства.

Основният акцент разбира се е индивидуализацията на наказанието в тези производства по чл. 371, т. 2 от НПК. Действително съдът е определил наказание при превес на смекчаващите вината обстоятелства, но считам, че конкретните факти, независимо от наличието на 23 деяния, включени в състава на продължаваното престъпление и идентични по своя характер, не дават основание за налагане на наказание над предвидения специален минимум, така че считам, че би могло да бъде изменена първоинстанционната присъда чрез намаляване на наказанието на подсъдимия.

По отношение приложението на чл. 66 от НК, то в случая би могло да бъде само при условията на чл. 55 от НК, ако бъде определено наказанието. Аз се присъединявам към прокурора, но предоставям на съда да прецени дали поведението на самия пострадад не е основание за възприемане на такъв правен извод за наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства. В тази част предоставям на съда, но във всички случаи, за да бъде определено наказание с приложението на чл. 66, трябва да бъде намалено поне на 4 години и 6 месеца преди редукцията. Така че в тази част предоставям на съда да прецени.

ГРАЖДАНСКИЯТ ИЩЕЦ И ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ А. Н. С.: Присъединявам се към становището на повереника ми.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам изцяло въззивната жалба срещу първоинстанционната присъда.

Ще изложа накратко аргументите си с оглед това, че сме

анализирали мотивите на Бургаски окръжен съд след подаване на настоящата жалба. Желая да направя едно уточнение, като на страница 2, 4-ти абзац във въззивната жалба, неправилно съм изписала разпоредбата на чл. 287 от НПК, като следва да се чете чл. 284 от НПК, допусната е техническа грешка.

По отношение на твърдението ни за допуснато съществено процесуално нарушение в производството пред първата инстанция, а именно непредявяване на веществени доказателства, събрани в хода на досъдебното производство чрез СРС, аз поддържам това оплакване и ще допълня, че независимо от реда, по който протече производството пред БОС и подсъдимият изцяло призна фактите и обстоятелствата посочени в обвинителния акт, то съдът не е освободен от това свое задължение, като считам, че това задължение има поради факта, че при постановяване на присъдата следва да направи оценка на всички събрани доказателства, включително и ВДС, за да може да направи обективен анализ в мотивите относно причините способствали за извършване на престъплението, което да рефлектира и при обсъждане на вида и размера на наказанието, което счита за справедливо. Като въобще не ги е обсъдил в своите мотиви, считам, че Окръжният съд е допуснал нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в непълнота на тези мотиви, което винаги е основание за отмяна на присъда поради това, че е нарушено правото на защита на подсъдимия да разбере каква е волята на съда при определяне на съответното наказание, при липса на обсъждане на цялата доказателствена съвкупност.

Ако съдът прецени, че такива нарушения не са допуснати, то тогава както и във въззивната жалба съм посочила, правя алтернативно искане за изменение на първоинстанционната присъда, в частта касаеща наложеното на подсъдимия наказание. Поддържам изцяло аргументите, които съм изложила както пред първоинстанционния съд, така и във въззивната жалба по отношение на това искане към съда, като аз намирам, че именно поради необсъждане на всички доказателства по делото, в това число и ВДС, съдът е направил неправилни изводи относно степента на обществена опасност в мотивите, и причините способствали за извършване на престъплението, като тук се солидаризирам с изложеното от повереника на частния обвинител относно поведението на самия пострадал при извършеното спрямо него престъпление.

В мотивите към присъдата относно определяне на наказанието, от една страна окръжният съд е посочил, че е взел предвид изключително високата степен на обществена опасност на деянието и масовото му разпространение в обществото към настоящия момент, както и високата стойност на предмета на деянието. Приел е също, че деянието се характеризира с изключителна упоритост и подсъдимият демонстративно е пренебрегнал психическото състояние на пострадалия. Също така е направил и констатации, че изявлението на подсъдимия, че ще изтегли кредит, е форма на защита, тъй като такъв въобще не би му бил отпуснат. Именно този анализ,

който съдът е направил в мотивите си, намирам за неправилен, като считам, че този неправилен анализ е довел до неправилни мотиви. В тази връзка, считаме за неправилно разсъждението относно степента на обществена опасност на дееца и справедливото наказание, което следва да му бъде наложено.

Аз лично считам, че тези изводи на съда се градят на недостатъчно обективен анализ и непълнота на анализа на събраните доказателства, както и на изводи, които не се подкрепят от наличните доказателства.

Изразявам несъгласие с мотивите, че конкретното деяние на този подсъдим се отличава с изключително висока степен на обществена опасност. Считаме, че е налице висока степен на обществена опасност на деянието, но не и изключителна такава.

По отношение на масовото разпространение, също изразяваме недоумение, тъй като не е посочено от къде съдът черпи такива факти и за подсъдимия четейки мотивите, остава неясно колко често е разпространено това деяние и защо то се приема в негов ущърб.

По отношение на високата стойност на предмета на престъплението като отегчаващо вината обстоятелство, също намирам за неправилно, доколкото в обвинението, което е предявено на подсъдимия, се съдържа квалифициращия признак по чл. 213, ал. 3, т. 2 от НК и да се приема това като допълнително отегчаващо вината обстоятелство, считаме за неправилно и в противоречие със закона.

За нас също остава неясно посочването, че моят клиент е пренебрегнал психическото състояние на пострадалия. За нас е неясно за какво психическо състояние говори съдът, като психическо заболяване у пострадалия няма констатирано по делото.

За неправилен считам и извода относно липсата на възможност да му бъде отпуснат кредит, за което представихме пред Вас доказателства, като отново ще допълня към изложението ми пред първата инстанция, че първият възможен момент той да поиска отпускане на потребителски кредит, е бил в края на месец декември, началото на месец януари, доколкото е започнал постоянна работа през месец април и за банката изискването е било да има натрупан стаж от най-малко 6 – 8 месеца, за да кандидатства за отпускане на кредит. Това сме го заявили още и пред БОС, подкрепяме го и сега, и за това представихме стандартния формуляр, с който ще му бъде отпуснат кредит в размер на 30 000 лв., въз основа на трудовото възнаграждение, което получава в Завод „С.“.

Независимо от това, че съдът не прие предложената от нас спогодба и не я одобри, все пак тя доказва, че е налице спогодба между пострадалия и подсъдимия. Към настоящия момент вече е възстановена сумата от 50 000 лв. Това е станало на 22.02.2024 г., като към молбата и

спогодбата сме представили оригинал на платежното, като до края на месец април с посочената спогодба подсъдимият е поел ангажимент за цялостно изплащане на дължимите към пострадалия суми, за което той ще използва подкрепата на своите родители, което заявихме и пред първата инстанция. Възможността на кредита, който ще му бъде отпуснат от банката, също се обосновава с депозираната пред Вас спогодба, като към 10.04.2024 г. запорът ще бъде вдигнат и това ще направи възможно отпускането на кредит.

Наред с горното считам, че е налице явна несправедливост на наложеното наказание на подсъдимия А. Д., като същото очевидно не съответства както на обществената опасност на извършеното конкретно от него деяние, така и на него като деец и считам, че същото следваше да бъде определено така, както и представителят на прокуратурата поиска пред първата инстанция, по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК.

Прокурорът, който е провел цялото досъдебно производство, наблюдавал го е и определял какво да се извърши, е преценил, че степента на обществена опасност на А. Д. не е толкова завишена и за него не е необходимо да търпи ефективно наказание „лишаване от свобода“. Аз считам, че ако първоинстанционният съд беше правилно индивидуализирал наказанието спрямо този конкретен подсъдим, което е основен принцип при неговото определяне и налагане, щеше да достигне до други изводи относно степента на тежест на деянието и характеристиките на конкретната личност на подсъдимия.

Аз считам, че същият се характеризира с невисока степен на обществена опасност като личност, което се доказва от събраните по делото доказателства, а именно - никога не е осъждан, никога не е имал други висящи производства преди и след извършване на деянието, прокурорът представи подробна справка в първоинстанционният съд. Същият веднага след като е бил освободен от ареста, на десетият ден е започнал постоянна работа в Завод „С.“, където работи и до днес, представили сме доказателства за това. Към днешна дата вече е започнал да възстановява парите на пострадалия, което е огромното му желание да го направи, като процесуалното му поведение през хода както на досъдебното, така и пред първата инстанция е било безупречно и по никакъв начин не е допринесъл за забавяне на процеса, за negliжиране на процеса или нещо, което да се приеме в негова вреда.

Считаме, че наказание от 4 години „лишаване от свобода“ е крайно несправедливо на гореизложените основания, като не е съобразено и с последвалото разкаяние на А. Д., което изрази и пред първоинстанционния съд, и в хода на досъдебното производство, като считаме, че за изпълнение на целите на превенция не е необходимо същият да лежи в затвора, а едно наказание определено по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и налагането му под законовия минимум в размер на около 3 години „лишаване от свобода“, може да бъде отложено за изпитателен срок от 5 години, което считаме, че ще

изпълнило в максимална степен целите на генералната и специална превенция. Твърди, че целите на превенцията в голяма степен вече са настъпили по отношение на А. Д. и същият дълбоко е осъзнал неправилността на своята постъпка. За това сочи цялостното негово поведение и неговите действия, насочени към възстановяване на вредите на пострадалия. По отношение на гражданскоправната претенция, ние вече сме постигнали спогодба и независимо от четеното от съда определение, сумата ще бъде възстановена на пострадалия в указаните срокове, като за нас не е необходимо да има съдебна санкция, за да я изпълним.

Това е нашето виждане по този въпрос, като моля Вашето решение да бъде съобразено с аргументите, които изтъкнахме.

Съдът дава право на лична защита на ПОДСЪДИМИЯ А. Б. Д.: Поддържам становището на моя защитник. Много съжалявам за случилото се. Моля за втори шанс. Осъзнах какво съм причинил на Т.. Желая да му възстановя цялата сума и вече съм направил постъпки в тази насока, с частичното възстановяване на вредите. Заплатил съм вече 50 000 лева. Временно прекъснах обучението си в университета, за да мога да работя и да възстановявам парите на Т.. Желая да започна и втора работа. След като възстановя парите, искам да продължа обучението си по рехабилитация в университета. Имам желание също да възстановя цялата сума на моите родители, които ми помагат да заплатя обезщетението. Желая като ми падне запора върху колата, да я продам и да превода парите на пострадалия.

Трудовото ми възнаграждение в момента в завода е около 1100 лв., но предвид запора, цялата сума се удържа за възстановяване на сумите за обезщетение на пострадалия.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

Дава последна дума на ПОДСЪДИМИЯ А. Б. Д.: Моята молба е да бъда на свобода, да мога да работя и да върна парите. Съжалявам много за случилото се.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 11.20 часа.

Председател: _____

Секретар: _____